

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

ΗΧΩ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΟΤΑΝ
ΣΩΠΑΙΝΕΙΣ,

Η ΗΧΩ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ
ΝΑ ΜΙΛΑ.

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βρίσκομαι χτυπημένη στη μέση του δρόμου. Προσπαθώ να κουνηθώ, αλλά δεν μπορώ. Ο μοναδικός έλεγχος που έχω είναι αυτός των ματιών μου και γι' αυτό προσπαθώ να ρουφήξω κάθε εικόνα του χώρου. Θέλω εκεί που θα πάω να έχω αναμνήσεις από κάθε μου στιγμή.

Το στόμα μου είναι ξηρό και, ενώ προσπαθώ να καταπιώ, δεν μπορώ. Καμία μου αίσθηση δεν λειτουργεί όπως λειτουργούσε. Τα μάτια μου βλέπουν θολά, η γλώσσα μου είμαι σίγουρη πως δεν μπορεί να αναγνωρίσει καμία γεύση και τα αυτιά μου...

Ένα βουητό επιτίθεται άναρχα στην ακοή μου, αλλά δεν μπορώ να ξεχωρίσω καμία φωνή. Λέξεις, κραυγές, επιφωνήματα, όλα μπερδεύονται μεταξύ τους, αναμειγνύονται και καταλήγουν στο πιο βαθύ σημείο του μυαλού μου. Ποιοι είναι όλοι αυτοί; Γιατί φωνάζουν; Γιατί δεν με βοηθάει κανένας; Σκέφτομαι μήπως όλες αυτές οι φωνές είναι δημιουργήματα της φαντασίας μου. Δεν μπορεί να με βλέπουν ανήμπορη κάτω στον δρόμο και να μη με πλησιάζει κανείς.

Ακούω βήματα να έρχονται καταπάνω μου. Όχι! Δεν τα ακούω! Δεν μπορώ να τα ακούσω, όμως τα νιώθω. Είναι σταθερά. Τα νιώθω γιατί πατάνε πάνω στο έδαφος που βρίσκεται το κεφάλι μου, το οποίο αισθάνομαι βαρύ. Πολύ βαρύ. Σαν να με κοπάνησαν με κάποιο ρόπαλο και με παράτησαν εδώ.

Κάνω μια τελευταία προσπάθεια να ανοίξω περισσότερο τα μισόκλειστα μάτια μου. Δεν είναι εύκολο. Οποιαδήποτε άλλη στιγμή θα ορκιζόμουν πως το να ανοιγοκλείσω τα μάτια μου είναι το ευκολότερο πράγμα που έχω κάνει στη ζωή μου. Τώρα όμως όχι. Είμαι σίγουρη πως στην προσπάθεια να ανταποκριθώ στις εντολές του εγκεφάλου μου ιδρώνω. Τι θα πει ο κόσμος αν με δει ιδρωμένη;

Το τοπίο ξεκαθαρίζει. Βλέπω μικρές πυγολαμπίδες παντού μπροστά μου. Κουνιούνται η μια δίπλα στην άλλη και βγάζουν ήχους που θα έβαζα στοίχημα πως δεν ανήκουν σε αυτές. Τα μάτια μου ανοίγουν ένα χιλιοστό περισσότερο. Δεν είναι πυγολαμπίδες τα μικρά φωτάκια που παραλαύνουν μπροστά στο κουφάρι μου. Είναι κινητά με φλας. Κινητά που κρατάνε αδηφάγα ανθρώπινα πλάσματα στην προσπάθειά τους να κλέψουν λίγη από τη λάμψη μου.

Κάνω να κουνήσω τα πόδια μου. Αυτά ποτέ δεν με πρόδιδαν. Καμία ανταπόκριση. Τα φλας όλο και πληθαίνουν. Τώρα βλέπω καθαρότερα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι με τραβάνε βίντεο, με ποστάρουν στα μέσα, με πουλάνε.

Ίσως γιατί πρώτα τους πούλησα εγώ.

ΜΕΡΟΣ Α΄

Αμελί

«Νέα αρχή»

Ο ήλιος σήμερα είναι τόσο δυνατός, που σκέφτομαι σοβαρά να μηνύσω την εταιρεία που μου έστειλε τα γυαλιά που φοράω. Κάνω μια απαλή κίνηση με το χέρι, για να τα τοποθετήσω πιο μέσα. Αντιλαμβάνομαι γρήγορα πως, είτε τα φοράω είτε όχι, είναι ένα και το αυτό. Αμέσως το μυαλό μου τρέχει στο χθεσινό ποστ που έκανα.

Από την ημέρα που τα παρέλαβα
δεν έχω σταματήσει να τα φοράω.
Είναι απλά μοναδικά!
#amelieandworld #trustamelie

Πάντα υπερβάλλω στις λεζάντες που γράφω. Είναι ένας τρόπος να πείσεις τους ανθρώπους που σε ακολουθούν για αυτό που τους διαφημίζεις. Σκέφτομαι πως έχω δουλέψει σκληρά για να αναρτώ προϊόντα μόνο και μόνο επειδή μου τα στέλνουν δωρεάν. Οι συνεργασίες μου δεν είναι λίγες και οι περισσότερες από αυτές παρέχουν αρκετές ανέσεις στην καθημερινότητά μου. Φυσικά δεν

μπορώ να φτάσω όλες αυτές τις δημοφιλείς περσόνες του Instagram, αλλά ακόμα και αυτά τα λίγα που μου δίνουν για να ανεβάσω το κονσίλερ που φοράω δεν μου πέφτουν καθόλου άσχημα.

Αν κρίνει κανείς πως έχω 90.000 followers, ίσως γίνομαι λίγο θύμα που δεν ζητάω υπέρογκα ποσά σαν άλλες που κάνουν το ίδιο επάγγελμα. Δεν ξέρω αν είναι επάγγελμα, αλλά εγώ ως τέτοιο θέλω να το έχω στο μυαλό μου. Αυτός ήταν και ο βασικότερος λόγος που αποφάσισα να φύγω από το νησί στο οποίο γεννήθηκα και μεγάλωσα. Μάλιστα για δεύτερη φορά.

Κατάγομαι από ένα πολύ μικρό νησάκι των Κυκλάδων που λέγεται Δονούσα. Λίγη σημασία έχει να το θυμάστε, γιατί δεν έχω σκοπό να γυρίσω ποτέ ξανά. Κανένα ενδιαφέρον για εμένα, ελάχιστοι άνθρωποι στην ηλικία μου και μια κοινωνία κάπως βαρετή για την ιδιοσυγκρασία μου.

Με λένε Αμαλία, αλλά είναι η πρώτη και η τελευταία φορά που το αναφέρω, γιατί προτιμώ να με φωνάζουν Αμελί και έτσι συστήνομαι πάντα.

Η τελευταία φράση του πατέρα μου πριν φύγω ήταν «Θα καταλάβεις γρήγορα ότι τα μυαλά σου είναι εδώ και καιρό πάνω από το κεφάλι», αλλά εγώ δεν του έδωσα σημασία. Ποτέ δεν κατάφερε να είναι όσο υποστηρικτικός θα ήθελα, δεν του κρατάω κακία όμως. Τα λίγα χρόνια που σπούδασα σε μια μεγάλη πόλη μου έδειξαν τη διαφορά των κατοίκων ενός αστικού περιβάλλοντος συγκριτικά με τον μπαμπά. Οι συνθήκες, το περιβάλλον και τα ερεθίσματα είναι τόσο μα τόσο διαφορετικά, που δικαιολογούν αυτό το χάσμα στην επικοινωνία.

Ο μπαμπάς ήταν πάντα αφιερωμένος στη βάρκα, τα ψάρια του και το αλκοόλ. Δεν είμαι όμως αχάριστη. Με αυτά κατάφερε τότε να με στείλει μακριά από το νησί και, μολονότι με υποχρέωσε να γυρίσω πίσω, δεν του κρατάω κακία. Τουλάχιστον όχι τόση όση θα του κρατούσε οποιοσδήποτε άλλος.

Η βάρκα του, ντυμένη με ένα ζεστό καφέ χρώμα, πάντα κουνιόταν γαλήνια στα κύματα, σαν να χαιρετούσε τον ήλιο που ανατέλλει. Όποτε έπεφτε το βλέμμα μου πάνω της, χάζευα τα σημάδια του χρόνου που μαρτυρούσαν όλες τις φορές που ξανοίχτηκε στο πέλαγος. Και μετά, αυτό το σκάλισμα... κάτω δεξιά. Αμαλία με μεγάλα γαλάζια γράμματα. Ένωθα σημαντική κάθε φορά που διάβαζα το όνομά μου πάνω στο ξύλο και, αν με ρωτάτε, το είχα ανάγκη, αν σκεφτείτε πως δεν πήρα και ιδιαίτερη προσοχή από όταν γεννήθηκα. Η μητέρα μου δεν άντεξε στη γέννα και πέθανε σχεδόν αμέσως. Έτσι, δεν έχω καμία ανάμνηση από εκείνη, παρόλο που έκανα φιλότιμες προσπάθειες να δημιουργήσω δικές μου.

Σκεφτόμουν πώς θα ήταν αν, όσο μεγάλωνα, εκείνη ήταν στο πλάι μου να με καμαρώνει. Το κάνω συχνά αυτό. Φτιάχνω αναμνήσεις χωρίς να έχουν υπάρξει στην πραγματικότητα. Τις φυτεύω εγώ, με τα δικά μου χέρια, και δεν ντρέπομαι γι' αυτό. Προτιμώ να έχω αναμνήσεις από κάποιο γεγονός χωρίς να το έχω ζήσει, παρά να έχω απωθημένα. Η ζωή μού χρωστάει πολλά. Συχνά αναρωτιέμαι γιατί σε άλλους δίνει τα πάντα ξανά και ξανά και ξανά. Χωρίς να το αξίζουν. Τι μου λείπει δηλαδή εμένα για να μην πάρω τα ίδια κι ακόμα περισσότερα; Ο πατέρας μου με

έλεγε αγάριστη, αλλά, σας παρακαλώ, μη σχηματίσετε την ίδια άποψη για εμένα. Δεν είμαι αγάριστη, απλώς δουλεύω πολύ για να κερδίσω όσα μου αναλογούν. Χρήματα, δόξα, μια άνετη ζωή και φυσικά καταξίωση. Θέλω να με σέβονται και να με εκτιμούν όλοι. Πρέπει να με σέβονται και να με εκτιμούν όλοι.

Έχετε λοιπόν μπροστά σας μια ανερχόμενη διαδικτυακή προσωπικότητα που φτιάχνει αναμνήσεις για να παραμυθιάζεται και... βασικά περιμένετε. Αν θέλω να χτίσουμε τη σχέση μας σε μια βάση εμπιστοσύνης, πρέπει να είμαι ειλικρινής μαζί σας.

Κι είναι τόσο δύσκολο να λες την αλήθεια, γαμώτο!

Αδιαφορώ πλήρως για τον κόσμο του ίντερνετ. Δεν με αφορά να είμαι διάσημη ούτε να μου στέλνουν καλλυντικά, γυαλιά κι άλλες βλακείες για να τα ποστάρω και να μου πετάνε τα ευρώ τους. Μια αποτυχημένη είμαι. Ένα κοριτσάκι που σπούδασε ΜΜΕ, γύρισε στο νησί του και έβαψε τα μαλλιά του με το πιο σύγχρονο χρώμα, νομίζοντας πως έτσι θα καταφέρει να κάνει όλες τις Κυκλάδες να το προσκυνούν και τελικά... τελικά τίποτα.

Στο νησί έμεινα για πέντε χρόνια. Πέντε απαίσια χρόνια που έψαχνα αριστερά και δεξιά μήπως και βρω να κάνω κάτι σχετικό με τις σπουδές μου. Το νησί όμως δεν ήταν τόσο έτοιμο για τις δικές μου φιλοδοξίες κι έτσι αναγκάστηκα να κάνω κάθε λογής επάγγελμα. Ξεκίνησα ως φουρνάρισσα, συνέχισα ως πωλήτρια σε ένα κατάστημα με λαστιχένια πέδιλα –Θεέ μου, σιχαίνομαι τα λαστιχένια πέδιλα– και τέλος έκανα την αρθρογράφο σε μια ιστοσελίδα με έδρα την Αθήνα. Αυτό το τελευταίο το έκανα εθελοντι-

κά, χωρίς να παίρνω ούτε μισό ευρώ. Άκουγα παντού πως η εμπειρία είναι σημαντική και γι' αυτό το προσπάθησα. Όσο βοήθησε εσάς, άλλο τόσο βοήθησε κι εμένα. Εν ολίγοις, σκέτη εκμετάλλευση.

Αυτό ήταν η πρώτη αφορμή να ξεκινήσω την ενασχόληση με τα social media. Αφού δεν υπήρχαν πλάτες να με σηκώσουν, έπρεπε μόνη μου να τις φτιάξω και να ανέβω πάνω τους μήπως και βγω στην επιφάνεια. Μήπως και αντιληφθούν πως δεν είμαι μια ελαφρόμυαλη κοπέλα με πορτοκαλί μαλλιά (έτσι τα βλέπουν όλοι κι ας τους διορθώνω ότι είναι τζίντζερ) που διαφημίζει προϊόντα χάρη στα σχιστά –σχεδόν ασιατικά– πράσινα μάτια της.

Ξέρω πως ακούγομαι φλύαρη, αλλά όσα σας αναφέρω τα σκέφτομαι κάθε μα κάθε μέρα, σε σημείο που αισθάνομαι ότι τα έχω μάθει απέξω. Σαν να έχω ανοίξει το σημειωματάριό μου και σας διαβάζω τα bullets της ζωής μου. Απλώς τα έχω τόσο σχηματοποιημένα στο μυαλό μου, που το μόνο που κάνω είναι να ανοίγω κάθε κουτάκι της ζωής μου και να σας το αραδιάζω.

Η αλήθεια είναι πως δεν είμαι τόσο ιλαρή όσο μπορεί να νομίζετε. Απλώς, όταν ξεκινάω να μιλάω για τον εαυτό μου, λησμονώ πως πρέπει να σταματήσω. Θέλω όμως να σας ξεκαθαρίσω κάτι. Δεν προσπαθώ να σας αραδιάσω απλώς γεγονότα και λεπτομέρειες που πιθανώς δεν βγάζουν νόημα. Θέλω να τα θυμάστε όλα, κάθε λεπτομέρεια, κάθε λέξη που άφησα εδώ. Μόνο έτσι, ίσως να μπορέσετε να με καταλάβετε. Ίσως...

Σας υπόσχομαι πως είναι το τελευταίο πράγμα που θα σας πω, αλλά δεν θα ήταν κρίμα να σας έχω βομβαρδίσει

με τόσες πληροφορίες και να μη σας αναφέρω την πιο σημαντική;

Όνειρό μου είναι να ασχοληθώ με το αστυνομικό ρεπορτάζ, αλλά για να το κάνω αυτό πρέπει πρώτα να ανέβω, να με ξέρουν, να με αναγνωρίζουν, να με ακολουθούν. Παντού να με ακολουθούν. Συνεπώς, αυτό ήταν αναπόφευκτο: να δουν στις οθόνες τους μια ελαφρόμυαλη κοπέλα με πορτοκαλί τρίχες. Ω συγγνώμη, με τζίντζερ μαλλιά.

Δεν έχω πολλή ώρα που βρίσκομαι στη Θεσσαλονίκη. Μέσα μου έχω γίνει και πάλι δεκαοχτώ, αλλά αυτή τη φορά ο ενθουσιασμός εκείνης της περιόδου έχει αντικατασταθεί από ένα αίσθημα πικρίας. Δεν ήθελα να φύγω από αυτή την πόλη.

Σηκώνω το κινητό μου ψηλά και βγάζω μια σέλφι αδιαφορώντας για το ποιος κοιτάζει αριστερά και δεξιά. Ζουμάρω στη φωτογραφία και βλέπω ότι το χαμόγελό μου δεν είναι πολύ αληθινό.

Όχι, όχι, Αμελί! Πρέπει να γίνεις πιο πειστική! λέω στον εαυτό μου.

Ξανασηκώνω το κινητό και χαρίζω το μεγαλύτερο χαμόγελο που έχω σε κάθε ακόλουθο ξεχωριστά. Ζουμάρω ξανά.

Μπράβο, Αμελί μου, λέω και ρυθμίζω τη φωτεινότητα, για να κάνω το χρώμα των μαλλιών μου πιο έντονο από ό,τι είναι. Αφού το θέλει ο κόσμος, πρέπει να το δώσω. Ό,τι θέλει ο κόσμος! Ο κόσμος θα με φτάσει εκεί που θέλω. Τον αγαπάω εγώ τον κόσμο. Κι αν δεν το έχω καταφέρει ακόμη, θα το καταφέρω, επειδή μ' αγαπάει κι αυτός.

Ψάχνω ένα έτοιμο αυτοκόλλητο GIF που να δείχνει πως

πρόκειται να κάνω μια νέα αρχή. Δεν βρίσκω κάποιο που να με ικανοποιεί. Είναι όλα σαχλά. Γρήγορα μετανιώνω που τα απέριψα, αφού σκέφτομαι ότι τόσα χρόνια χάρη στην αφέλειά μου έχω καταφέρει να τους φέρω κοντά μου. Η απορία που σχηματίζω πολύ συχνά στο βλέμμα μου θα έπειθε ακόμα κι εμένα.

Επιλέγω τελικά ένα αυτοκόλλητο με μοβ και κίτρινες αποχρώσεις. *New beginnings* γράφω σαν να μην έφτανε το αυτοκόλλητο, καταλαβαίνοντας πως υπερβάλλω. Τους αρέσουν οι υπερβολές! Ο κόσμος... αυτός είναι που θα με σώσει. Μην το ξεχάσεις αυτό που σου λέω τούτη τη στιγμή. Μονάχα ο κόσμος!

Ποστάρω τη φωτογραφία.

ΗΧΩ

Η Αμελί Κοβαίου, μια κοπέλα βυθισμένη στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, αφήνει πίσω τη ζωή της στη Δονούσα και μετακομίζει στη Θεσσαλονίκη για μια καινούρια αρχή.

Όταν το σπίτι που είχε επιλέξει να νοικιάσει δεν είναι πια διαθέσιμο, αναγκάζεται να μείνει προσωρινά σε μια απομονωμένη μονοκατοικία στην Επτάλοφο. Εκεί ανακαλύπτει ένα κρυμμένο τετράδιο γεμάτο σκοτεινές σκέψεις ενός άγνωστου παρατηρητή.

Σύντομα, οι λέξεις του τετραδίου αρχίζουν να τη στοιχειώνουν. Η Αμελί νιώθει πως παρακολουθείται.

*Όταν αποφασίζει να ζητήσει βοήθεια,
είναι ήδη αργά...*

Μέσα σε έναν κόσμο που αντηχεί ασταμάτητα τον εαυτό του, εκεί όπου οι φωνές πνίγονται στα φίλτρα και οι ψυχές καθρεφτίζονται σε οθόνες, ο Νάρκισσος σκύβει ξανά στο νερό, λες και ποτέ δεν έμαθε από το λάθος του. Η Ηχώ τον ακολουθεί. Δεν μιλά. Δεν ζητά. Μόνο υπάρχει. Ξανά και ξανά.

Μια σκοτεινή αλληγορία που βυθίζεται αργά στα μύχια της ψυχής.

*Ποιος είπε ότι η σιωπή δεν έχει φωνή;
Κλείσε τα αυτιά σου και άκου.
Είναι δίπλα σου.
Και ουρλιάζει.*

